

Alternatif Dünya Su Forumu'na giderken

Bilindiği gibi, 5. Dünya Su Forumu'nun, 16-22 Mart 2009 tarihleri arasında, İstanbul'da, 200 uluslararası bakan ve 20.000 kişinin katılımıyla yapılması planlanıyor. 5. Dünya Su Forumu'nun Türkiye ayağının yürütücülüğünü, DSİ, Dışişleri Bakanlığı ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi yapıyor. Dünya Su Forumu'nun Genel Koordinatörlüğünü ise Dünya Su Konseyi yürütüyor. Kamu kurumları, 5. Dünya Su Forumu için seferber edildi, bütçesi (17,5 milyon Euro) için özel yasa çıkarıldı.

Dünya Su Konseyi, Dünya Su Forumu tanıtım broşürlerinde kendini, "1996 yılında su alanında tanınmış uzmanların, uluslararası firmaların girişimleriyle kurulan, 300'den fazla üyesi bulunan uluslararası bir kuruluş" şeklinde tanımlamakta. Ancak Dünya Su Konseyi seçimle oluşturulan bir kurum değildir, herhangi bir kamu kurumu ile bağlantısı da yoktur. Dünya Su Konseyi, temel olarak Dünya Bankası'nın finansman ve politik desteği ile faaliyet gösteren sermayedarlarca kurulmuş olan bir organizasyondur.

Dünya Su Konseyi, forum konularının belirlenmesinde ve forumun politik sürecinde asli unsurdur. 5. Dünya Su Forumu komitelerinde Türkiye ayağını oluşturan temsilcilerin bulunma nedeni prosedür gereğidir. Forumun politikalarının oluşturulmasında Dünya Su Konseyi üyeleri belirleyici unsurdur.

Dünya Su Forumu'na biçilen önemli rollerden bir tanesi de suyun uluslararası boyutta tanımının yapılmasıdır. 1992'den önce su en temel insan hakkı olarak tanımlanırken Birleşmiş Milletler'in Dublin'de düzenlediği konferansta su bir "ihtiyaç" olarak tanımlanmaya çalışıldı.

Suyun ihtiyaç olarak tanımlanması ya da "kirleten öder" tarzı tanımlamalar, suyun ekonomik bir meta olarak tanımlanma çabalarının uzantısıdır. Ekonomik bir meta olarak tanımlanan su, aynı zaman da temel bir hak olmaktan çıkmış petrol gibi alınıp satılabilir bir meta haline dönüşmüş demektir. Bu durum suyun özelleştirilmesinin meşruiyetini sağlamaktadır.

Birleşmiş Milletler ve Dünya Bankası gibi uluslararası örgütlerin girişimlerinden önce su, bir hak olarak tanımlanmaktaydı.

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde su hakkına, özellikle vurgu yapılmamıştır ancak yaşam hakkının (3. Madde) suya erişimi kapsadığı iddia edilebilir (1). 1994 Uluslararası Nüfus ve Kalkınma Konferansı Eylem Programı'nda herkesin yeterli standartlarda yaşam hakkı içinde su ve sağlığın koruması da yer almıştır. 1999'da Genel Toplantı Kararı (53/175) temiz suyu temel insan haklarından bir olarak tanımlamıştır (1).

Eğer biz
suyumuza sahip
çıkamazsak, su
hakkımız için bir
araya gelmezsek,
yaşam hakkımız
olan suyumuzu
da satacaklar.
Gün, su
hakkımızı talep
etme, alma
zamanıdır.

Su hakkının en geniş tanımının yapıldığı uluslararası belge 26 Kasım 2002 tarihinde yayımlanan Birleşmiş Milletler'in Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Haklar Komitesi'nin 15. Genel Açıklama'sıdır (2). Açıklamaya göre herkesin yeterli, güvenli, fizikî olarak ulaşılabilir ve bedeli ödenebilir suya erişim hakkı vardır.

Su hakkı ile ilgili devletin yükümlülüğü tam olarak tanımlanmamış olsa da devlet, su hakkı açısından güvenli, ulaşılabilir su temin etmekle sorumludur. Devlet toplumun tüm kesimlerine güvenli, sağlıklı su sağlamakla yükümlüdür.

Bu değerlendirmeler ışığında görülmektedir ki, suyun yeniden tanımının yapılmaya çalışıldığı ve satışa çıktığı yer 5. Dünya Su Forumu'dur. Daha önce yapıldığı ülkelerde de durum farklı değildir. Latin Amerika ülkelerindeki su özelleştirilmelerinin Meksika'da yapılan 4. Dünya Su Forumu'ndan sonraya denk gelmesi tesadüf değildir. Latin Amerika halkı, suyuna sahip çıkmış, su tekellerinin Latin Amerika'dan çekilmesini sağlamıştır.

Dünya su forumları, suyun meta olarak tanımlanmasını sağlayan bir düzenek, suyun özelleştirilmesi için meşrulaştırıcı bir zemin olmanın ötesine geçememiştir.

Türkiye ve Suyun Özelleştirilmesi

Türkiye genelinde kurak yaz aylarının biraz kendini hissettirdiği dönemlerde öne çıkan baraj doluluk oranları ile gündeme gelen yerel su sorunları aslında bir bütünlüğü temsil etmektedir. Bu bütünlük büyük bir kısmının belediyelerce yürütülen su hizmetlerinin yapılamadığının göstergesidir. Türkiye önümüzdeki 20 sene içinde, bu vahşi kentleşme, sanayileşme ve nüfus artışı devam ettiği sürece, su fakiri olmaya aday ülkelerden olacaktır. Ancak bugün itibarıyla bazı illerde çekilen su sıkıntısı var olan potansiyelin değerlendirilememesinden kaynaklanmaktadır. Yani kuraklık Türkiye için ciddi tehlikedir ancak yerelerde içmesuyu bulamama gibi sıkıntıların ana nedeni değildir. Yerellerdeki sıkıntının ana nedeni belediyelerin su yönetimindeki becerisizliğinden kaynaklanmaktadır. Bu durum ise planlı bir programın parçasıdır.

Dünya'da Suyun özelleştirmesi iki aşamada gerçekleşmektedir:

1. Su yönetiminin merkezi bir yapılanmadan (Örneğin DSI) alınıp belediyelere devredilmesi
2. Belediyelerin yetersizliği sebebiyle suyun özelleştirmesi ki bu da su fiyatlarının 2-3 katına çıkması ve yoksulların suya ulaşamaması anlamına gelmektedir.

Üçüncü aşama ise temel hakkımız olan suyun, Dünya Bankası gibi kuruluşların kredileriyle uluslararası su tekellerinin eline geçmesidir.

Tıpkı Ankara'da su kesintilerinin yaşandığı dönemde, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler'in 31 Temmuz 2007'de Milliyet gazetesinde yer alan: "Akarsu ve göletlerin kullanım hakkı 49 yılı geçmeyecek şekilde özel sektöre satılacak." açıklamasında olduğu gibi

Bu da suyu petrol gibi alınıp satılan bir maddeye dönüştürecek; parası olmayanın temiz suya ulaşabilmesini engelleyecektir. Tesadüfe bakın ki şu anda belediyelerin altyapı hizmetlerinde kullandıkları kredilerin büyük kısmı Dünya Bankası'ndan gelmektedir. Yani, Dünya Bankası'nın altyapı hizmetlerine ilgisi boşuna değildir.

Su yönetiminin yerellerle yapılamayacağı işin doğallığından kaynaklanmaktadır. Belediye başkanları suya yatırım yapmak istemezler çünkü suya yatırımın oy getirisi yoktur. Belediye başkanları 5 yılın muhasebesini yaparken, suyun planlaması en az 35 yıl öncesinden programlanır. Ayrıca halkın hayatını etkileyen temel hizmetlerin yerellere bırakılması, denetimi zorlaştırmakta, böylelikle birçok hizmet, ranta dönüştürülerek belediyelerce özelleştirilmektedir.

Ankaralıların şu anda, musluklarından akan su içilemez hatta kullanılamaz haldedir. ODTÜ'nün 15 Eylül 2008 tarihinde yayımladığı rapora ve İMO Ankara Şube'nin 5 Eylül 2008 tarihinde yaptırdığı analize göre Ankara'nın suyunda bakteri vardır; Ankara'nın suyu sülfat, sodyum, klorür yönünden bir sene önce 1. kalite su iken artık 2. kalite sudur.

Bir sene önce musluklarından akan suyu içebilen Ankaralıları, artık musluk suyunu kullanmayı tereddütle karşılamakta, içmesuyu olarak damacanaya mahkûm bırakılmışlardır. Ankaralıların sırtına, zamlı su faturalarının yanı sıra bir de aylık ortalama 30-40 TL'lik damacana su gideri eklenmiştir.

Şu anda Ankaralıları deseler ki "size musluklarınızdan içilebilir sağlıklı suyu, şu anki faturalarınızın biraz fazlasına sunsak, ancak bunun işletmesini özel sektöre versek kabul eder misiniz" diye sorsalar Ankaralıların büyük kısmı sanırım kabul edecektir.

Özetle, Ankara'da yaşanan su sorunu, suyumuzun özelleştirilmesinin meşrulaştırıldığı bir mekanizma haline gelmiş, damacanalarla dolaylı yoldan, kısmen Ankara'nın suyu özelleştirilmiştir.

Suyun özelleştirilmesi, suyun kullanım hakkının, su kaynaklarının yönetiminin ve suyun fiyatlandırılmasının özel sektörün eline geçmesi olarak tanımlanabilir. Suyun özelleştirmesi ise yolsuzluğu, su fiyatlarının artışı, yoksul kesimlerin suya erişememesini beraberinde getirmektedir. Çok uzaklara gitmeden, Türkiye'de suyun özelleştirilmesine örnek teşkil edecek Antalya, Edirne, İzmit ve Çeşme belediyelerinde yaşananları bunlara örnek gösterebiliriz.

Antalya ilinin suyu, Fransız su devi Suez firmasının yönetimine geçmiş, su fiyatları özelleştirmeden sonra %130 artmıştır (3).

Edirne ilinin suyunun özelleştirilmesinde yolsuzluk yaptığı ortaya çıkan konsorsiyumum, 9 kentte daha suyun özelleştirilmesi için rüşvet yolunu kullanmayı planladığı ortaya çıkmıştır (3).

İzmit'te, 1999 yılında Gama-Güriş, İzmit Büyükşehir Belediyesi, Thames Water, Mitsui, Sumumito konsorsiyumu tarafından yap işlet devret (YİD) modeli sözleşme ile tamamlanan Yuvacık Barajı, konu ile ilgili Sayıştay raporuna göre emsal maliyetinin 3-40 katına mal edilmiştir.

Projenin başlangıcında üretilen suyun üçte ikisinin İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne satılması öngörülmüş İstanbul Büyükşehir Belediyesi fiyatın yüksek olduğu gerekçeyle suyu satın almamıştır ki bu konu iki belediye arasında hala tartışma konusudur. Ancak söz konusu su "al veya öde" kapsamında Hazine garantili olduğu için, İstanbul Büyükşehir Belediyesinin almadığı su dereye akıtılmış, **dereye akıtılan suyun parası firmaya ödenmiştir** (4).

Çeşme'de suyun özelleştirilmesi Çeşme ve çevresinin su dağıtımı için kurulan Çeşme Alaçatı Belediyeleri Çevre Koruma, Altyapı Tesisleri Kurma ve İşletme Birliği ÇALBİR üzerinden yapılmıştır. Çeşme Belediyesi su dağıtım şebekesi için Dünya Bankası'ndan kredi alır ve bunun için Dünya Bankası ile yaptığı Anlaşma'da su şebekesi işletmesinin özelleştirileceği ve suyun ton fiyatının dolar üzerinden belirleneceği maddeleri bulunur. 2001 yılında Çeşme'de atıksu bedeli hariç 1 m³ su o günün para birimine göre 1 milyon 100 bin lirayken, bu fiyat atık su bedeli dahil olmak üzere İstanbul'da 400 bin, Ankara'da 330 bin, İzmir'de 440 bin, Ege'deki turistik beldelerden Kuşadası'nda 112 bin 500, Marmaris'te ise 250 bin liradır. 2001 yılının ilk çeyreğinde 1 m³ suyun 1 dolara satıldığı Çeşme su fiyatlandırılmasında Türkiye birincisi olurken, kreditor kuruluş Dünya Bankası ise su fiyatının 2.4 dolara çıkarılması için belediyeyi zorlar.

Sonuç olarak, Türkiye'de suyun yönetiminin özel sektöre geçmesi yeni bir şey değildir. Suyun özelleştirilmesi, Türkiye'de açısından değerlendirildiğinde suya yapılan yüksek miktarda zam beraberinde yolsuzluk ve kamunun ciddi oranda zarara uğratılması anlamına gelmektedir.

TÜSİAD Su Raporu ve Suyun Özelleştirilmesi

Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD), geçtiğimiz günlerde su ile ilgili iki rapor açıkladı:

- Türkiye'de Su Yönetimi: Sorunlar ve Öneriler

- Küresel Su krizine Çözüm Arayışları: Şebeke Suyu Hizmetlerine Özel Sektör Katılımı, Dünya Örnekleri Işığında Türkiye İçin Öneriler.

TÜSİAD, temsil ettiği sermaye grubu ve yapılanmasıyla, Türkiye’de bir program dahilinde yapılacak uygulamaların hep odağı olmuştur. Bu bağlamda TÜSİAD’ın çıkardığı su ile ilgili kapsamlı iki rapor bizleri nelerin beklediği açısından oldukça önemlidir. Bu raporlarla ilgili değerlendirme daha başka bir yazıda ele alınmaya çalışılacaktır ancak TÜSİAD raporlarına kısaca değinmek gerekirse, suyun özelleştirilmesi-nin meşruluğunu sağlamaya yönelik çalışmalardır. Rapordan bir örnek vermek, durumun ciddiyetinin ne kadar vahim olduğunu göstermek adına yerinde olacaktır.

Raporda, sularımızın özelleştirilmesi gerekliliği detaylandırılmış, Latin Amerika’daki su tabanlı toplumsal hareketler, kötü örnekler olarak nitelendirilmiştir. Latin Amerika’daki sorunlara da TÜSİAD kendince çözüm getirmiş, özelleştirilme sonrası fiyat kontrolünün devlet tarafından yapılmaması gerektiği, yoksul kesimlerin ödeme sıkıntısı çekmemesi için onlara kalitesi düşük suyun sağlanmasını ve özel sektörün yapacağı yatırımlara devlet garantisinin verilmesini önermektedir.

Yani hem suyumuzun kalitesi düşecek, fiyatı artacak hem de özel sektör zarar ederse, zararı, devlet garantisi altına alınacak.

Su ve Dünya

Birleşmiş Milletler Çevre Programına göre Dünya ’da 1400 milyon km³ su bulunmaktadır. Ancak bu suyun %97,5’i tuzlu su (deniz ve okyanuslarda) olup % 2,5 ’i tatlı sudur. Tatlı suların %69,5’i kutuplarda buzul olarak veya donmuş toprak tabakasında bulunmaktadır. Tatlı suların, % 30,1’i yeraltı suyu, kalan %0,4 lük bölümü ise yüzey ve atmosfer sularını oluşturmaktadır. Yani kolayca ulaşılabilecek ve kullanılabilecek su oranı toplam suyun % 0,4’dür.Dünyada kullanılan suyun ise %85’ini nüfusun %12’si tüketmektedir. Bu %12’nin de Üçüncü Dünya Ülkelerinde yaşamadığı aşıkârdır (5).

Suyun dağılımı, yıllara, mevsimlere ve bölgelere göre eşit bir dağılım sergilememektedir. Su varlığının değerlendirilmesi, genelde kişi başına düşen su miktarı ile belirlenmektedir. Bu nedenle, nüfusun dağılımı da su potansiyelinin değerlendirilmesinde önemli bir ölçüttür. Değerlendirmede, kişi başına düşen su miktarı 1000 m³’ün altında olan ülkeler “su fakiri”; 1000 ile 3000 arasında olanlar “su kısıtlı -su stresi çeken ülke”; 10000 m³’ün üzerinde olan ülkeler ise “su zengini ” olarak tanımlanmaktadır.

Suya erişimde ciddi dengesizlikler vardır. Bilinçli olarak azınlıkların suya erişiminde kısıtlamalar getirilmektedir. Suyun az olduğu bölgelerden biri de örneğin Orta Doğu’dur.Bu bölgedeki önemli su kaynağı yer altı sularıdır. Batı Şeria’da İsraili yerleşimcilerin aynı bölgedeki Araplara oranla suyu dört misli fazla tükettikleri tahmin edilmektedir (5). İsrail, Arapların açabilecekleri kuyu sayısını, içme ve sulama suyu miktarını sınırlandırmaktadır.

Türkiye’nin Su Kaynakları

Türkiye’nin yıllık brüt yüzeysel su potansiyeli 193 milyar m³’tür (6). Bu brüt potansiyelin %58’i, 112 milyar m³’ü ekonomik ve teknolojik şartlar göz önüne alındığında kullanılabilir su potansiyelidir. Bu potansiyel değerlendirildiğinde, Türkiye’de kişi başına düşen yıllık teknik ve ekonomik olarak kullanılabilir su miktarı 1430 m³’tür. Bu rakam da ifade etmektedir ki Türkiye su stresi çeken ülke durumundadır. Ayrıca 112 milyar m³’lük su potansiyelinin 40 milyarlık (%36) bölümü değerlendirilebilmektedir. Geri kalan kısmı boşa akmaktadır.

2030 yılında nüfusumuzun 100 milyona ulaşacağı, su kaynaklarının % 100 verimle kullanılacağı düşünülse bile, bu miktarın 1000 m³’e düşeceği ve Türkiye’nin de su fakiri ülkeler arasına gireceği bilinmelidir.

Türkiye, Asya ve Avrupa kıtaları arasında yer alıp 3 tarafı denizlerle çevrili olup 8300 km uzunluğunda kıyı şeridinde sahiptir. Türkiye’nin toplam yüzey alanı 779452 km² olup %98.17 si toprak, geriye kalan % 1.83’ü suyla kaplı alandır. Türkiye’de su anda yapımı tamamlanmış 228 baraj bulunmaktadır.

Türkiye suyunun %15'i içme ve kullanmada, %75'i tarımsal sulamada, %10'u da sanayide tüketilmektedir. Su tüketiminin %75'ini kapsayan tarımsal sulamada vahşi sulama tekniklerinden vazgeçilip, serpme sulama ve damla sulama tekniklerine geçilmesi halinde yaklaşık %30-40 oranında tasarruf sağlanacağı düşünüldüğünde teknolojik gelişmelerin önemi daha iyi anlaşılabilir.

Genel kanının aksine gelişmiş ülkelerde tarımsal sulamaya aktarılan miktar genel toplamda en çok olan miktardır. Ayrıca Türkiye endüstriye aktardığı miktar açısından az gelişmiş ülke konumuna yakındır.

Türkiye 26 havzaya bölünmüş olup Fırat-Dicle Havzası su potansiyeli açısından Türkiye su potansiyelinin %28,5'ini oluşturmaktadır. Güney Doğu Anadolu Projesi (GAP), Fırat- Dicle Havzası üzerinde kurulan sulama, elektrik üretimi, enerji, tarım, kırsal ve kentsel altyapı ormancılık, eğitim ve sağlık gibi sektörlerini kapsayan Türkiye'nin en büyük, örnek havza yönetimi projesidir. Projenin bitiş tarihi 2010 olarak planlanmaktadır. Proje tamamlandığında 22 baraj, 19 hidro-elektrik santrali ve 1,7 milyon hektar sulama sistemleri yapımı tamamlanmış olacaktır. 2007 yılı itibarıyla enerji projelerinin %75'i sulama projelerinin % 13'ü tamamlanmıştır. 9 ilin etki alanında, 2000 yılı nüfus sayımına göre 6.47 milyon kişinin hayatını birebir etkileyecek bu devasa altyapı projesinin tamamlanması için 2010'a kadar yılda ortalama 2 milyar dolara ihtiyaç duyulmaktadır. Ancak bu ödeneğin nerden ve nasıl bulunacağı muammadır.

Geçmiş deneyimler, suyun özelleştirmesinin yolsuzluk, su fiyatlarında artış, yoksul kesimlerin suya erişememesi olduğunu göstermektedir.

İçme Suyu ve Atıksu Hizmetleri

İçme suyu olarak kullanılacak su, kaynak, göl, akarsu, baraj ve kuyulardan çekilmektedir. TÜİK verilerine göre Türkiye'de 2001 yılı için toplam çekilen su miktarı yaklaşık olarak 4 milyar m³'tür (7).

Şebeke suyundan faydalanan kişi sayısı gün be gün artmaktadır. 2004 yılı rakamlarıyla, toplam nüfusun % 78'ine şebeke suyu hizmeti verilmektedir (8).

Türkiye'de su kirlenmesini önleme ve atıksu arıtımı konusunda dünya ortalamasının oldukça altındadır. Türkiye'de toplam nüfusun %68'ine kanalizasyon şebekesi hizmeti verilmektedir. Toplam nüfusun sadece %34'üne atıksu arıtma tesisi hizmeti verilmektedir. %34 oranı OECD ülkeleri ortalamasının (%64) ve AB ülkelerinin Malta hariç en düşük değeridir (8).

İçme suyu ve atıksu hizmetindeki en büyük sıkıntılardan bir tanesi sorumlu kurum ve kurumların sorumluluklarının belirli olmamasıdır. Yasal anlamda çerçeve bir yasa mevcut değildir. Plansız şehirleşmede hizmetlerin ulaştırılmamasında önemli bir faktördür. Türkiye'de su verimliliği ile ilgili herhangi bir çalışma yapılmamaktadır. Türkiye'de su kaçağı ve kayıplarının oranı ortalama % 30-40 oranındadır (9).

Sonuç olarak Türkiye'de su kontrol dışındadır; yeterince depolanamamaktadır. Kurumlar arası yetki kargaşası yaşanmaktadır. Yağışlar düzensizdir; taşkınlar ve kuraklık yaşanmaktadır. Altyapı yatırımları yetersizdir.

Alternatif Dünya Su Forumuna Giderken

Su endüstrisinin yıllık kârı dünya üzerinde (yaklaşık 1 trilyon USD) petrol sanayinin kârının %40'ına ulaşmıştır ve şimdiden ilaç sektörünün kârını geçmiştir (3). Dünya sularının henüz %5'inin özelleştirildiğini düşünürsek, ne kadar büyük bir kâr potansiyeli olduğunu anlaşılabilir (3).

Öyle bir dünya düşünün ki petrol kaynakları tüm dünya ülkelerinin en zengin kaynakları ve tüm insanlar için petrole ulaşım çok kolay. Böyle bir dünya da sizce petrolü sermayedarlar rant haline dönüştürebilirler mi ya da petrol için savaşlar olur mu? Hayır. Bu nedenle "küresel su krizi" bahane edilerek, tüm halkın en temel insani ihtiyacı olan su, ekonomik bir metaya dönüştürülmeye çalışılmaktadır.

Suyu ticarileştirmeye çalışan tüm sermaye grupları, organizasyonlar; içme suyu kaynağı olarak, tatlı su kaynaklarının azalmasını, küresel ısınmayı gerekçe göstererek; suyun özelleştirilmesine meşruiyet kazandırmaya çalışmaktadır. Elbette tatlı su kaynakları, hızlı sanayileşme, kentleşme ve nüfus artışının etkisiyle azalmaktadır. Ancak tatlı su kaynaklarının azalması suyumuzun özelleştirilmesine gerekçe

Victor Crudu -
Moldova

gösterilemez. Çünkü hızlı sanayileşme, kentleşme ve nüfus artışını engelleyemediğiniz sürece tatlı su kaynakları yetmeyecektir. Bu nedenle içmesuyu sağlamak için farklı kaynaklara deniz suyu ve kanalizasyon sularının tekrar arıtılması gibi seçenekler değerlendirilmelidir.

Suyumuzun özelleştirilmesi kapıdadır ve bunun meşrulaştırılacağı zemin de hazırdır: İstanbul'da yapılacak olan 5. Dünya Su Forumu.

Bu arada İstanbul'da 5. Dünya Su Forumu'na ve suyun ticarileştirilmesine karşı, 48 sendika, meslek odası, dernek, parti ve dergi grubu bir araya gelmiş, "Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu"nu oluşturmuştur. TMMOB'nin de bileşeni olduğu bu platform su hakkı çerçevesinde suyuna, geleceğine sahip çıkmaya çalışmaktadır.

Suyun Ticarileştirmesine Hayır Platformu, 5. Dünya Su Forumu'nun yapılacağı tarihlerde Alternatif Dünya Su Forumu düzenleyerek, 15 Mart 2009 tarihinde İstanbul sokaklarında sözünü söyleyecektir. Ayrıntılı bilgiye <http://www.suplatformu.net/> internet adresinden ulaşılabilir.

Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformunun yürüttüğü Alternatif Dünya Su Forumu çalışmaları suya erişim hakkımıza sahip çıkmak adına önemlidir. Yaşam hakkımız olan suya erişim hakkımıza sahip çıkan herkes Alternatif Dünya Su Forumu çalışmalarına destek vermelidir.

Önce devletin zarar eden kurumlarını elden çıkaracağız dediler özelleştirdiler. Sonra devletin en çok kar eden kuruluşlarını özelleştirip, peşkeş çektiler. Şimdi de suyumuzu satmak istiyorlar. Eğer biz suyumuzla sahip çıkmazsak, su hakkımız için bir araya gelmezsek, yaşam hakkımız olan suyumuzu da satacaklar.

Kaynaklar

1. Kartal, F. *Suyun Metalaşması, Suya Erişim Hakkı ve Sosyal Adalet, TMMOB Su Politikaları Kongresi 2006*, S:478
2. United Nations, *The Right to Water: 20/1/2003. E/C.12/2002/11 (General Comments), Substantive Issues Arising in the Implementation of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, General Comment No. 15 (2002), (16.01.2009)*
3. Türkiye Hükümeti, *İstanbul'da toplanacak WWF-5 Dünya Su Forumunun inşaa sürecinde son derece kapsamlı su özelleştirmeleri yapmayı planlıyor*, Hoedeman O ve Şenalp Ö, Nisan 2008, <http://74.12-5.77.132/search?q=cache:c1kSp-BVG4oJ:www.supolitik.org/istanbulkonferans.htm+su+fıyatlar%C4%B1+art%C4%B1%C5%9F%C4%B1+%C3%B6zelle%C5%9Ftirme&hl=tr&ct=clnk&cd=5>
4. TÜSİAD, *Şebeke Suyu Hizmetlerine Özel Sektör Katılımı, Dünya Örnekleri Işığında Türkiye İçin Öneriler*. 2008 Eylül
5. <http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/0/a5458d1d1bbd713fc1256cc400389e94?Opendocument>
6. Barlow, M. and Clarke, T., "Who Owns the Water?" *The Nation*, 2 September 2002, <http://www.thenation.com/docPrint.mhtml?i=20020902&s=barlow> (17 Kasım 2005)
7. DSİ, *DSİ 2006 Faaliyet Raporu* http://www.dsi.gov.tr/faaliyet_raporlari/2006_faaliyet_raporu.Pdf
8. TÜİK Çevre Veri Bankası, <http://www.tuik.gov.tr/VeriBilgi.do>
9. TÜSİAD, *Şebeke Suyu Hizmetlerine Özel Sektör Katılımı, Dünya Örnekleri Işığında Türkiye İçin Öneriler*. 2008 Eylül